

ชื่อข้อบังคับ: กฎหมายป้องกันอาชญากรรมทางเพศ

วันที่แก้ไข: วันที่ 23 ธันวาคม 2558

มาตรา 1

กฎหมายนี้จัดทำขึ้นเป็นพิเศษเพื่อป้องกันอาชญากรรมทางการเพศและปกป้องสิทธิและผลประโยชน์ของเหยื่อ

มาตรา 2

ความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศตามที่ระบุไว้ในกฎหมายนี้หมายถึงการละเมิดมาตรา 221 ถึงมาตรา 227 มาตรา 228 มาตรา 229 วรรค 2 ข้อ 2 มาตรา 332 วรรค 2 ข้อ 2 มาตรา 334 วรรค 1 ข้อ 2 มาตรา 348 และกฎหมายพิเศษอื่น ๆ

ผู้กระทำความผิดที่อ้างถึงในกฎหมายนี้หมายถึงบุคคลที่ถูกตัดสินว่ามีความผิดในแต่ละอาชญากรรมในวรรคก่อนหน้านี้

ผู้ที่กระทำความผิดแต่ละครั้งในวรรค 1

กำหนดว่าให้มีบทลงโทษสำหรับการดำเนินคดีที่รื้อการตัดสินและผู้ที่มีความผิดตามคำพิพากษาของมาตรา 25

ของกฎหมายป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศยกเว้นมาตรา 9 มาตรา 22 มาตรา 22-1 และมาตรา 23 ให้ใช้บทบัญญัติของกฎหมายนี้ที่เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิด

มาตรา 3

หน่วยงานที่มีอำนาจที่อ้างถึงในกฎหมายนี้คือกระทรวงสาธารณสุขและสวัสดิการในระดับรัฐบาล เทศบาล รัฐบาลมณฑล (เมือง) ระดับมณฑล (เมือง)

สำหรับเรื่องที่เกี่ยวข้องในกฎหมายนี้

หน่วยงานที่มีอำนาจและหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางเพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจจะต้องตอบสนองความต้องการของการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ

เคารพความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรมและวางแผนมาตรการป้องกันเชิงรุก

การป้องกันและการสนับสนุนตลอดจนการป้องกันและความคุ้มครองของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายในขอบเขตอำนาจและความรับผิดชอบและควรให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่สิทธิและความรับผิดชอบมีดังนี้:

I. หน่วยงานที่มีอำนาจในกิจการสังคม:

เรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานคุ้มครองและช่วยเหลือเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ การวางแผน การส่งเสริม

การป้องกันและความคุ้มครองนโยบายการป้องกันการล่วงละเมิดและการเผยแพร่สถิติที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืนและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นประจำ

II. หน่วยงานด้านสุขภาพ: เรื่องที่เกี่ยวข้องเช่นการตรวจพิสูจน์การบาดเจ็บ

การรวบรวมหลักฐาน

การรักษาทางร่างกายและจิตใจสำหรับเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและการรักษาทางร่างกายและจิตใจ

การให้คำปรึกษาและการศึกษาสำหรับผู้กระทำความผิด

- III. หน่วยงานทางการศึกษา:
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการละเมิดทางเพศในโรงเรียนทุกระดับ การคุ้มครองสิทธิและผลประโยชน์ของเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและบุตรหลานของพวกเขา
- IV. หน่วยงานด้านแรงงาน:
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอาชีพและบริการจัดหางานสำหรับเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ
- V. หน่วยงานตำรวจที่มีอำนาจ:
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยส่วนบุคคลของเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ การสอบสวนอาชญากรรมการล่วงละเมิดทางเพศ สถิติข้อมูลการลงทะเบียนผู้กระทำความผิด การสอบสวนและการสืบค้น
- VI. หน่วยงานด้านกฎหมาย:
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับระบบยุติธรรมทางอาญาเช่นการสอบสวน การแก้ไข การปฏิบัติต่อเรือนจำสำหรับอาชญากรรมการล่วงละเมิดทางเพศ
- VII. หน่วยงานตรวจคนเข้าเมือง: เรื่องที่เกี่ยวข้องเช่นชาวต่างชาติ ผู้คนจากจีนแผ่นดินใหญ่หรือผู้ที่อาศัยอยู่ในฮ่องกงและมาเก๊าที่อาศัยอยู่กึ่งกึ่งกำหนดหรืออาศัยอยู่ในไต้หวันเนื่องจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศและช่วยเหลือในการคุ้มครองสิทธิในการพำนักหรือตั้งถิ่นฐานในไต้หวันและผู้กระทำความผิดเป็นชาวต่างชาติ ผู้คนจากจีนแผ่นดินใหญ่หรือผู้ที่อาศัยอยู่ในฮ่องกงและมาเก๊าร่วมมือและช่วยเหลือในการส่งตัวกลับประเทศในภายหลัง
- VIII. หน่วยงานทางวัฒนธรรม:
ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งพิมพ์ที่ละเมิดบทบัญญัติของกฎหมายนี้
- IX. หน่วยงานที่มีอำนาจในการสื่อสาร: เรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิทยุ โทรทัศน์และสื่ออื่น ๆ ที่จัดการโดยหน่วยงานตามกฎหมายเพื่อจัดการกับการละเมิดกฎหมายนี้
- X. หน่วยงานทะเบียนบ้าน:
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศและเอกสารระบุตัวตนบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะและทะเบียนบ้าน
- XI. มาตรการอื่น ๆ
ในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศจะต้องได้รับการจัดการโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางเพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจตามอำนาจ

มาตรา 4

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางจะจัดการเรื่องต่อไปนี้:

- I. พัฒนานโยบายและกฎระเบียบในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
- II. ประสานงานและกำกับดูแลการดำเนินการในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ
- III. กำกับดูแลรัฐบาลทุกระดับเพื่อกำหนดขั้นตอนในการจัดการเหตุการณ์การล่วง

ละเมิดทางเพศ การป้องกันและเครือข่ายทางการแพทย์

IV. กำกับดูแลและพัฒนาการศึกษาการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศอย่างกว้างขวาง

V. การสร้าง การรวบรวม สถิติและการจัดการข้อมูลต่าง ๆ
เกี่ยวกับเหตุการณ์การล่วงละเมิดทางเพศ

VI. การอภิปรายในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ

VII. เรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางจะจัดการเรื่องที่กล่าวถึงในวรรคก่อนและจะจัดสรรห
า (ส่ง) นักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ กลุ่มประชาชน

ผู้แทนองค์กรที่เกี่ยวข้องเพื่อให้คำปรึกษา จำนวนผู้แทนเพศใด ๆ ต้องไม่น้อยกว่า
1/3 จำนวนผู้แทนนักวิชาการผู้เชี่ยวชาญและกลุ่มประชาชนต้องไม่น้อยกว่า 1/2

มาตรา 5

(ลบ)

มาตรา 6

หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลและเขต (เมือง)

จะจัดตั้งศูนย์ป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเพื่อจัดการเรื่องต่อไปนี้:

I. ให้บริการสายด่วนตลอด 24 ชั่วโมง

II. ให้การช่วยเหลือฉุกเฉินตลอด 24 ชั่วโมงสำหรับเหยื่อ

III. ช่วยเหลือเหยื่อในการรักษาพยาบาล ตรวจสอบการบาดเจ็บและหาหลักฐาน

IV. ช่วยเหลือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อในการรักษาทางจิตใจ การให้คำแนะนำ
การจัดหากรณีฉุกเฉินและให้บริการทางกฎหมาย

V. ประสานงานกับโรงพยาบาลเพื่อจัดตั้งทีมแพทย์เพื่อรับมือกับการถูกล่วงละ
เมิดทางเพศ

VI. ติดตามการให้คำปรึกษาและการรักษาทางร่างกายและจิตใจสำหรับผู้กระทำ
ความผิด

VII. ส่งเสริมการศึกษา

การฝึกอบรมและการโฆษณาชวนเชื่อในการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ

VIII. เรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศ

ศูนย์ที่กล่าวถึงในวรรคก่อนหน้านี้นี้จะต้องมีนักสังคมสงเคราะห์ ตำรวจ

แพทย์และผู้เชี่ยวชาญอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

องค์กรของศูนย์จะถูกกำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลและเขต (เมือง)

รัฐบาลท้องถิ่นควรจัดเตรียมงบประมาณเพื่อจัดการ 2

เรื่องดังกล่าวและหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางไม่ควรจัดสรรเงินพิเศษสำหรับเงิน
อุดหนุน

มาตรา 7

โรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทุกระดับควรมีหลักสูตรการศึกษาการป้องกัน
การล่วงละเมิดทางเพศอย่างน้อย 4 ชั่วโมงต่อปีการศึกษา

หลักสูตรการศึกษาการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศที่กล่าวถึงในวรรคก่อนหน้าจ

รวมถึง:

- I. โครงสร้างและหน้าที่ของอวัยวะเพศ
- II. ความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัยและการป้องกันตนเอง
- III. การศึกษาความเสมอภาคระหว่างเพศ
- IV. การสร้างจิตวิทยาความถูกต้อง
- V. เคารพเสรีภาพทางเพศของผู้อื่น
- VI. ความเข้าใจเกี่ยวกับอาชญากรรมการล่วงละเมิดทางเพศ
- VII. การจัดการความเสี่ยงที่จะถูกล่วงละเมิดทางเพศ
- VIII. เทคนิคการป้องกันการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
- IX. การศึกษาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิดทางเพศ

สำหรับหลักสูตรการศึกษาแรก โรงเรียนควรใช้วิธีการสอนหลายวิธี

องค์กร กองทัพ โรงเรียนหรือนายจ้างที่มีสมาชิก พนักงานหรือบริการมากกว่า 30 คนควรจัดหรือสนับสนุนให้บุคลากรของตนเข้าร่วมการฝึกอบรมการป้องกันการล่วงละเมิดทางเพศเป็นประจำ

มาตรา 8

บุคลากรทางการแพทย์ นักสังคมสงเคราะห์ นักการศึกษา พี่เลี้ยง เจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่บริหารนโยบายแรงงาน บุคลากรในกระบวนการยุติธรรม เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์และผู้ช่วยหมู่บ้าน (ตำบล) ที่ทราบว่าจะสงสัยว่าก่ออาชญากรรมการล่วงละเมิดทางเพศขณะปฏิบัติหน้าที่ควรรายงานไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจในท้องถิ่น เขต (เมือง) ทันทีและไม่เกิน 24 ชั่วโมงอย่างช้าที่สุด

เนื้อหาของการแจ้ง ชื่อและนามสกุลของผู้แจ้ง ที่อยู่อาศัยและข้อมูลอื่น ๆ ที่เพียงพอที่จะระบุตัวตนในวรรคก่อนหน้าจะถูกเก็บไว้เป็นความลับเว้นแต่กฎหมายจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

เมื่อหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง)

ทราบหรือได้รับการแจ้งครั้งแรก

หน่วยงานนั้นจะดำเนินการจัดลำดับและการจำแนกประเภททันทีและจะต้องไม่เกิน 24 ชั่วโมงอย่างช้าที่สุด

มาตรการในการแจ้งและการจัดลำดับและจำแนกประเภทในวรรคก่อนหน้านี้นี้ให้กำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง

มาตรา 9

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางควรจัดทำแฟ้มข้อมูลระดับชาติของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ เนื้อหาควรมีชื่อ เพศ วันเดือนปีเกิด เลขประจำตัวประชาชน ที่อยู่อาศัย ภาพถ่าย ข้อมูลอาชญากรรม ลายนิ้วมือ บันทึคดีเอ็นเอ ฯลฯ

เอกสารที่กล่าวถึงในวรรคก่อนหน้าจะต้องถูกเก็บไว้เป็นความลับและจะไม่จัดให้มีขึ้นเว้นแต่กฎหมายกำหนด

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางจะกำหนดวิธีการสำหรับมาตรการการจัดการและการ

ไข่นื้อหา

มาตรา 10

โรงพยาบาลและคลินิกจะไม่ปฏิเสธการรักษาพยาบาลและออกใบรับรองการตรวจพิสูจน์การบาดเจ็บให้กับเหยื่อโดยไม่มีเหตุผล

โรงพยาบาลและคลินิกควรมาพร้อมกับนางพยาบาลในระหว่างการวินิจฉัยและการรักษาเหยื่อและต้องปกป้องความเป็นส่วนตัวของเหยื่อและจัดสภาพแวดล้อมทางการแพทย์ที่ปลอดภัยและเหมาะสม

รูปแบบของใบรับรองแพทย์ในข้อ 1

ให้กำหนดโดยหน่วยงานสาธารณสุขส่วนกลางโดยปรึกษาหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ผู้ที่ละเมิดข้อกำหนดในข้อ 1 จะถูกปรับตั้งแต่ 10,000 ดอลลาร์ไต้หวันถึง 50,000 ดอลลาร์ไต้หวันโดยหน่วยงานด้านสุขภาพ

มาตรา 11

การตรวจพิสูจน์การบาดเจ็บของเหยื่อและการรวบรวมหลักฐานจะต้องได้รับการยินยอมจากเหยื่อเว้นแต่เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาและกฎหมายการพิจารณาคดีทางทหารหรือในกรณีที่เหยื่อหมดสติหรือไม่สามารถแสดงความยินยอมได้

เมื่อเหยื่อถูกประกาศว่าอยู่ภายใต้การปกครองของผู้ปกครองหรืออายุต่ำกว่า 12 ปีจะต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองหรือตัวแทนทางกฎหมายของเหยื่อ อย่างไรก็ตามหากผู้ปกครองหรือตัวแทนทางกฎหมายไม่ชัดเจนว่าซึ่งเป็นการยากที่จะแจ้งให้ทราบหรือเป็นผู้ต้องสงสัยเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศอาจทำการตรวจพิสูจน์การบาดเจ็บและหาหลักฐาน

หลังจากได้รับหลักฐานแล้วควรเก็บหลักฐานไว้ในกระเป๋าเก็บหลักฐานและให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการและทหารส่งให้กรมตำรวจกระทรวงมหาดไทยไต้หวันตรวจสอบทันทีและรายงานการตรวจพิสูจน์หลักฐานให้เป็นไปตามกฎหมาย

ความผิดฐานการล่วงละเมิดทางเพศเป็นของผู้กล่าวหาเอง

เมื่อไม่มีการร้องเรียนหรือฟ้องร้องส่วนตัว

กรมตำรวจกระทรวงมหาดไทยไต้หวันจะโอนหลักฐานไปยังหน่วยงานที่มีอำนาจหรือเขต (เมือง) ณ

สถานที่ที่เกิดอาชญากรรมเพื่อเก็บไว้เว้นแต่ไม่ทราบผู้ต้องสงสัยจะต้องถูกทำลายหลังจาก 6 เดือน

มาตรา 12

ผู้ใดที่ใช้ตำแหน่งหรืองานเพื่อทราบหรือได้มีชื่อนามสกุล วันเดือนปีเกิด ที่อยู่อาศัยและข้อมูลอื่น ๆ

ที่เพียงพอที่จะระบุตัวตนของเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศจะถูกเก็บไว้เป็นความลับเว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

เมื่อจำเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องใช้มาตรการด้านความปลอดภัยเพื่อปกป้องเหยื่อเอกสารที่จัดทำโดยหน่วยงานทางปกครอง

หน่วยงานตุลาการและหน่วยงานกฎหมายทหารที่ต้องเผยแพร่ต่อสาธารณะต้องไม่เปิดเผยชื่อของเหยื่อ วันเดือนปีเกิด ที่อยู่อาศัยและข้อมูลอื่น ๆ ที่เพียงพอที่จะระบุตัวตนของเหยื่อได้

มาตรา 13

ผลิตภัณฑ์โฆษณา สิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ตหรือสื่ออื่น ๆ

จะต้องไม่รายงานหรือบันทึกชื่อของเหยื่อหรือข้อมูลอื่น ๆ

ที่เพียงพอที่จะระบุตัวตนของเหยื่อ

อย่างไรก็ตามผู้ที่ได้รับความยินยอมจากเหยื่อที่มีความสามารถและอายุการหรือศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าจำเป็นตามกฎหมายจะไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดนี้

บุคคลอื่นนอกเหนือจากพรรคก่อนหน้าจะต้องไม่ใช่สื่อหรือวิธีการอื่นในการเปิดเผยหรือเปิดเผยชื่อของเหยื่อในวรรค 1 และข้อมูลอื่น ๆ

ที่เพียงพอในการระบุตัวตนของเหยื่อ

ในข้อ 1 กำหนดว่าเมื่อเหยื่อเสียชีวิต

หน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางเพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจพิจารณาถึงผลประโยชน์ส่วนรวมของสาธารณะและพิจารณาว่าจำเป็นต้องรายงานหรือเปิดเผยเช่นเดียวกัน

มาตรา 13-1

องค์กรวิทยาและโทรทัศน์ที่ฝ่าฝืนข้อ 1 ของมาตราก่อนหน้านี้จะถูกปรับตั้งแต่

60,000 ดอลลาร์ไต้หวันถึง 600,000

ดอลลาร์ไต้หวันโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางและสั่งให้แก้ไขในระยะเวลาที่กำหนด

ผู้ที่ไม่ดำเนินการแก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนดจะถูกลงโทษตามจำนวนครั้ง

ผลิตภัณฑ์โฆษณา สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ตหรือสื่ออื่น ๆ

นอกเหนือจากพรรคก่อนหน้าซึ่งละเมิดข้อกำหนดของข้อ 1

ของมาตราก่อนหน้านี้จะถูกปรับตั้งแต่ 60,000 ดอลลาร์ไต้หวันถึง 600,000

ดอลลาร์ไต้หวันโดยหน่วยงานที่มีอำนาจและถอดยึดสิ่งของที่ระบุในวรรคก่อนหน้านี้

และสั่งให้ลบเนื้อหาภายในเวลาที่กำหนด นอออกจกชั้นวางหรือการจัดการอื่น ๆ

ที่จำเป็น

ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกำหนดอาจถูกลงโทษตามจำนวนครั้งจนกว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จ

ผู้ใดนอกเหนือจาก 2 ข้อก่อนหน้านี้ที่ฝ่าฝืนข้อ 2

ของมาตราก่อนหน้านี้โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรจะต้องถูกปรับระหว่าง 20,000

ดอลลาร์ไต้หวันถึง 100,000 ดอลลาร์ไต้หวัน

สำหรับการโฆษณาชวนเชื่อ สิ่งพิมพ์ อินเทอร์เน็ตหรือสื่ออื่น ๆ

โดยไม่มีผู้รับผิดชอบหรือผู้รับผิดชอบไม่ได้ควบคุมดูแลพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด ให้ลงโทษตามวรรค 2

มาตรา 14

ในศาล สำนักงานอัยการ ศาลทหาร สำนักงานอัยการของศาลทหาร

สำนักงานอัยการตุลาการ หน่วยงานตำรวจ

ทหารและสถาบันทางการแพทย์จะได้รับการฝึกอบรมโดยผู้เชี่ยวชาญมืออาชีพในการจัดการกับเหตุการณ์การล่องละเมิดทางเพศ

บุคลากรที่รับผิดชอบในวรรคก่อนหน้าจะต้องได้รับการฝึกอบรมวิชาชีพอย่างน้อย 6 ชั่วโมงในการป้องกันการล่องละเมิดทางเพศในแต่ละปี

สถาบันทางการแพทย์ในข้อ 1

หมายถึงสถาบันทางการแพทย์ที่กำหนดโดยหน่วยงานสาธารณสุขส่วนกลางเพื่อจัดตั้งทีมแพทย์เพื่อรับมือกับเหตุการณ์การล่องละเมิดทางเพศ

มาตรา 15

ตัวแทนทางกฎหมายของเหยื่อ คู่สมรส

ญาติโดยตรงหรือญาติสายเลือดเดียวกันใน 3 รุ่น มารดาบิดา สมาชิกในครอบครัว แพทย์ นักจิตวิทยา

ที่ปรึกษาหรือนักสังคมสงเคราะห์อาจติดตัวกับเหยื่อไปยังที่เกิดเหตุในระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาคดีและอาจแสดงความคิดเห็น

บทบัญญัติของวรรคก่อนไม่ใช้กับผู้ติดตัวเหยื่อไปที่เกิดเหตุที่เป็นผู้ต้องสงสัยหรือจำเลยในคดีการล่องละเมิดทางเพศ เมื่อเหยื่อเป็นเด็กหรือเยาวชน

ยกเว้นกรณีที่ไม่มีข้อขัดแย้ง หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง)

จะส่งนักสังคมสงเคราะห์เพื่อติดตัวเหยื่อไปยังที่เกิดเหตุในระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาคดีและอาจแสดงความคิดเห็นได้

มาตรา 15-1

เหยื่อที่ถูกล่องละเมิดทางเพศเป็นเด็กหรือผู้พิการทางสมองควรติดตัวเหยื่อเพื่อช่วยในการสอบสวน (การสอบถาม) โดยตำรวจในกระบวนการยุติธรรม

เจ้าหน้าที่ตำรวจในกระบวนการยุติธรรม

อัยการหรือผู้พิพากษาเมื่อเห็นว่าจำเป็นในระหว่างขั้นตอนการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี อย่างไรก็ตามตำรวจในกระบวนการยุติธรรม

เจ้าหน้าที่ตำรวจในกระบวนการยุติธรรม

อัยการหรือผู้พิพากษาที่ได้รับการฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องจะไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดนี้

เมื่อผู้เชี่ยวชาญที่กล่าวถึงในวรรคก่อนช่วยในการสอบสวน (การสอบถาม)

ตำรวจในกระบวนการยุติธรรม เจ้าหน้าที่ตำรวจในกระบวนการยุติธรรม

อัยการหรือผู้พิพากษาอาจใช้เทคโนโลยีกระจกด้านเดียวสำหรับการส่งสัญญาณภาพและเสียงซึ่งกันและกันหรือมาตรการแยกที่เหมาะสม

เมื่อคู่กรณี

ตัวแทนหรือผู้ปกป้องสอบปากคำเหยื่อที่ถูกล่องละเมิดทางเพศเป็นเด็กหรือผู้มีความพิการทางจิตให้ใช้บทบัญญัติของสองข้อก่อนหน้ามาใช้

มาตรา 16

การสอบปากคำหรือการถามด้านเหยื่ออาจกระทำได้นอกศาลตามคำร้องขอหรือโดยเจ้าหน้าที่หรือโดยใช้เทคโนโลยีการส่งสัญญาณภาพและเสียงหรือมาตรการแยกอื่น ๆ ที่เหมาะสมเพื่อแยกเหยื่อออกจากจำเลยหรือผู้พิพากษา

เมื่อเหยื่อถูกเรียกตัวไปให้ปากคำในศาลหากมีความพิการทางจิตหรือบาดเจ็บทาง

ร่างกายและจิตใจเชื่อว่าการสอบสวนในศาลอาจทำให้เขากังวลที่ไม่สามารถให้การโดยเสรีหรือสมบูรณ์ได้

ให้ผู้พิพากษาหรือตุลาการทหารใช้มาตรการในการแยกและการสอบสวนตามวรรคก่อน

หากผู้พิพากษาที่เป็นประธานห้ามไม่ให้มีการสอบปากคำเหยื่อเนื่องจากการสอบปากคำเหยื่อหรือผู้ปกป้องไม่เหมาะสมจะอนุญาตให้ทำการสอบสวนแทนได้

จำเลยของอาชญากรรมการล่วงละเมิดทางเพศหรือผู้พิทักษ์จะต้องไม่ซักถามหรือแสดงหลักฐานเกี่ยวกับประสบการณ์ทางเพศของเหยื่อและบุคคลอื่นที่ไม่ใช่จำเลย อย่างไรก็ตามผู้พิพากษาหรือตุลาการทหารพิจารณาแล้วเห็นว่าจำเป็นจะไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดนี้

มาตรา 16-1

ในระหว่างการสอบสวนหรือการพิจารณาคดี

อัยการหรือศาลอาจแต่งตั้งพยานผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้องตามอำนาจหรือตามคำร้องและให้ความคิดเห็นอย่างมีอาชีพโดยอาจใช้เป็นหลักฐานหลังจากถูกเรียกตัวไปให้ถ้อยคำในศาล

ตามข้อกำหนดในวรรคก่อนให้ใช้มาตรา 163 ถึงมาตรา 171 มาตรา 175

และมาตรา 199 ของกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 16-2

จำเลยของอาชญากรรมการล่วงละเมิดทางเพศหรือผู้พิทักษ์มีการแสดงความคิดเห็นหรือพฤติกรรมที่เหยียดเพศต่อเหยื่อในระหว่างการพิจารณาคดีและผู้พิพากษาจะห้ามปรามทันที

มาตรา 17

เหยื่อมีสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้ในระหว่างการพิจารณาคดีและคำแถลงของอัยการ

เจ้าหน้าที่ตำรวจในกระบวนการยุติธรรมหรือตำรวจในสอบสวนได้รับการพิสูจน์แล้วว่า มีสถานการณ์พิเศษที่น่าเชื่อถือและจำเป็นต่อการพิสูจน์ข้อเท็จจริงทางอาญา:

- I. ไม่สามารถระบุขนาดแผลทางร่างกายและจิตใจที่เกิดจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ
- II. หลังจากเดินทางมาถึงศาลเนื่องจากความกดดันทางร่างกายและจิตใจไม่สามารถให้การโดยสมบูรณ์หรือปฏิเสธที่จะให้การในระหว่างการสอบสวนหรือการสอบปากคำ
- III. ผู้ถูกสอบสวนตามมาตรา 15.1

มาตรา 18

การพิจารณาคดีอาชญากรรมการล่วงละเมิดต้องไม่เปิดเผยต่อสาธารณะ

อย่างไรก็ตามมีสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งต่อไปนี้

ผู้พิพากษาหรือผู้พิพากษาทหารที่เห็นว่าจำเป็นจะไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดนี้

- I. เหยื่อตอบตกลง
- II. เหยื่อไร้ความสามารถหรือถูกจำกัดโดยต้องได้รับความยินยอมจากบุคคลและ

ตัวแทนทางกฎหมายของเขา

มาตรา 19

หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลเขต (เมือง)

อาจออกเงินอุดหนุนต่อไปนี้ตามคำร้องขอของเหี่ยว:

- I. ค่ารักษาพยาบาลและค่าฟื้นฟูสภาพทางจิตจะไม่อยู่ในขอบเขตของประกันสุขภาพถ้วนหน้า
- II. ค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องและค่าธรรมเนียมทนายความ
- III. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ

ข้อกำหนดเกี่ยวกับตัวบุคคล

เงื่อนไขและจำนวนเงินช่วยเหลือดังกล่าวข้างต้นจะถูกกำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลเขต (เมือง)

มาตรา 20

หากผู้กระทำความผิดมีสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้หากได้รับการประเมินว่าจำเป็นต้องให้การรักษาหรือการให้คำปรึกษา

หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลและเขต (เมือง)

จะสั่งให้ผู้นั้นได้รับการรักษาทางร่างกายและจิตใจหรือการให้คำปรึกษา:

- I. ให้ฐานโทษด้วยการจำคุกกระยะคงที่หรือการลงโทษด้านความปลอดภัย อย่างไรก็ตามการจำคุกกระยะคงที่จะถูกแทนที่ด้วยการช่วยทำงานสังคม จะต้องดำเนินการตั้งแต่ช่วงเวลาที่อนุญาตให้ใช้แรงงานทางสังคม
 - II. พักหรือเลื่อนการประหาร
 - III. การคุมประพฤติ
 - IV. ยกเว้นการลงโทษ
 - V. นิรโทษกรรม
 - VI. ศาลและศาลทหารจะยุติการปฏิบัติตามภาคบังคับตามข้อ 3 มาตรา 22-1 บทบัญญัติของวรรคก่อนหน้าจะใช้บังคับกับผู้ที่จะเกิดในข้อ 1 มาตรา 2
- จะกำหนดการลงโทษตามกฎหมายการปกป้องเด็กและศาลเห็นว่าจำเป็น ผู้ปกครองอาจใช้วิธีการอย่างน้อยหนึ่งวิธีต่อไปนี้เพื่อจัดการกับผู้กระทำความผิดที่จ่ายค่าคุ้มครองและควบคุม:
- I. ปฏิบัติการช่วยเหลือเช่นสัมภาษณ์ เยี่ยมชมและสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ เช่นกิจกรรมกลุ่มหรือแบบสอบถาม
 - II. หากมีข้อเท็จจริงที่เพียงพอที่จะเชื่อว่าพวกเขากำลังตกอยู่ในอันตรายจากการก่ออาชญากรรมอีกครั้งหรือต้องการเสริมสร้างการให้คำปรึกษาและการกำกับดูแลอาจทำการสัมภาษณ์และการเยี่ยม เมื่อจำเป็นอาจขอให้ตำรวจส่งการเยี่ยมเป็นประจำหรือการสอบสวนการเยี่ยมชมไม่ประจำ
 - III. เมื่อสงสัยว่ามีการใช้ยาเสพติดจะต้องได้รับคำสั่งให้ทำการตรวจปัสสาวะ
 - IV. ผู้ที่ไม่มีถิ่นที่อยู่ที่เหมาะสมหรือมีถิ่นที่อยู่ไม่เอื้ออำนวยต่อการบังคับใช้การคุ้มครองและการควบคุม

อาจรายงานไปยังอัยการหรืออัยการทหารเพื่อขออนุญาตและสั่งให้พวกเขาอาศัยอยู่ในสถานที่ที่กำหนด

- V. มีพฤติกรรมในการก่ออาชญากรรมในช่วงเวลาที่พิเศษหรือมีข้อเท็จจริงที่เพียงพอที่จะเชื่อได้ว่ากำลังตกอยู่ในอันตรายจากการก่ออาชญากรรมอีกครั้งสามารถรายงานไปยังอัยการหรืออัยการทหารและสั่งให้อยู่ภายใต้การควบคุมเป็นระยะเวลาหนึ่งและมีให้ออกไปโดยไม่ได้รับอนุญาต
- VI. จะต้องรายงานไปยังอัยการและอัยการทหารเพื่อขออนุญาต
ทำการตรวจสอบโพลีกราฟ
- VII. จะต้องรายงานไปยังอัยการและอัยการทหารเพื่อขออนุญาต
ทำการตรวจสอบด้วยอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- VIII. เมื่อมีรูปแบบการก่ออาชญากรรมที่ตายตัวหรือมีข้อเท็จจริงที่เพียงพอที่จะเชื่อได้ว่าตกอยู่ในอันตรายจากการก่ออาชญากรรมอีกครั้งจะต้องรายงานไปยังอัยการหรืออัยการทหารเพื่อขออนุญาต
ห้ามมิให้เข้าใกล้สถานที่หรือตัวบุคคลที่เฉพาะเจาะจง
- IX. โอนไปยังสถาบันหรือกลุ่มที่เหมาะสม
- X. การแทรกแซงที่จำเป็นอื่น ๆ

ระยะเวลาของการดำเนินการของข้อ 1 น้อยกว่า 3 ปี

อย่างไรก็ตามหากเห็นว่าจำเป็นต้องดำเนินการต่อไปหลังจากการประเมินผลหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง) อาจขยายเวลาออกไปได้สูงสุด 1 ปี หากไม่จำเป็นต้องดำเนินการต่อไปการลงโทษอาจได้รับการยกเว้น
การประเมินผลในข้อ 1

จะต้องได้รับการจัดการโดยหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง) ยกเว้นผู้ที่ถูกคุมขังในเรือนจำหรือเรือนจำทหารในการจัดการและเยาวชนที่อยู่ระหว่างการศึกษาภาคทัณฑ์จะได้รับการจัดการโดยหน่วยงานการศึกษาภาคทัณฑ์
เนื้อหา มาตรฐาน ขั้นตอนของการประเมินในข้อ 1 และมาตรการการประเมินเนื้อหา ขั้นตอนและประสิทธิภาพของการรักษาทางร่างกายและจิตใจหรือการให้คำปรึกษาการปรึกษาจะถูกกำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางกับหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายและหน่วยงานกลาโหม

วิธีการดำเนินการ ขั้นตอน ระยะเวลา จำนวนครั้ง

หน่วยงานตรวจสอบและเนื้อหาของการตรวจสอบปีสวาระในวรรค 3 ข้อ 3

ให้กำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายโดยปรึกษาหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

เครื่องจับเท็จในวรรค 6 ของข้อ 3

และการตรวจสอบด้วยอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในวรรค 7

หน่วยงานดำเนินการ (สถาบัน) บุคลากร

วิธีการและขั้นตอนจะได้รับการกำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายโดยปรึกษาหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 21

หากผู้กระทำความผิดในวรรคก่อนหน้ามีสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้
จะถูกปรับตั้งแต่ 10,000 ดอลลาร์ไต้หวันถึง 50,000 ดอลลาร์ไต้หวัน
และได้รับคำสั่งให้ดำเนินการภายในระยะเวลาที่กำหนด

- I. ผู้ที่ได้รับแจ้งจากหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง)
จะไม่อยู่โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือปฏิเสธที่จะรับการประเมิน
การรักษาทางร่างกายและจิตใจหรือการให้คำปรึกษาการศึกษา
- II. ผู้ที่ได้รับแจ้งจากหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง)
มาสถานที่ไม่ตรงเวลาโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือได้รับการรักษาทางร่าง
กายและจิตใจหรือชั่วโมงได้รับไม่เพียงพอ
- III. ผู้ที่ล้มเหลวในการลงทะเบียน รายงาน
เปลี่ยนแปลงข้อมูลหรือรับการตรวจสอบเป็นประจำตามบทบัญญัติในข้อ 1
ข้อ 2 และข้อ 4 ของมาตรา 23

หากผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในวรรคก่อนหน้าจะต้องได้รับโ
ทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี กักขังทางอาญาหรือปรับไม่เกิน 50,000 ดอลลาร์ไต้หวัน
หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง)
จะต้องแจ้งให้อัยการของสำนักงานอัยการของศาลในท้องถิ่นที่รับผิดชอบ
อัยการของสำนักงานอัยการทหารหลังจากลงโทษพักหรือเลื่อนการประหาร
การคุมประพฤติ

การพักการฟ้องคดีหรือการจำคุกระยะยาวจะแทนที่ด้วยการใช้แรงงานสังคมสำหรับ
ผู้กระทำความผิดในข้อ 1

หลังจากได้รับแจ้งในวรรคก่อนหน้าแล้วอัยการของสำนักงานอัยการศาลในท้องถิ่น
และสำนักงานอัยการของศาลทหารอาจแจ้งให้ผู้คุมเรือนจำเดิมเพื่อรายงานต่อกระ
ทรวงยุติธรรมและกระทรวงกลาโหมเพื่อเพิกถอนทัณฑ์บนหรือร้องขอศาลหรือศาล
ทหารเพื่อเพิกถอนการคุมประพฤติตามอำนาจเพื่อระงับการลงโทษและแทนที่ด้วย
การใช้แรงงานทางสังคม

มาตรา 22

หากผู้กระทำความผิดได้รับการรักษาทางร่างกายและจิตใจหรือการให้คำปรึกษาการ
ศึกษาตามข้อกำหนดในข้อ 1 ของมาตรา 20

ผ่านการตรวจพิสูจน์และการประเมินการป้องกันการกระทำผิดซ้ำแบบควบคุมตนเอง
ยังไม่ได้ผล หน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง)

อาจตรวจสอบและส่งรายงานการประเมินผลที่เกี่ยวข้องแล้วส่งไปอัยการของสำนัก
งานอัยการของศาลในท้องถิ่นและสำนักงานอัยการทหารเพื่อรับการรักษาภาคบังคับ
ตามกฎหมาย

มาตรา 22-1

ผู้กระทำความผิดก่อนสิ้นสุดระยะเวลาอยู่เรือนจำหลังจากได้รับคำปรึกษาหรือการรั
กษาจะได้รับการตรวจพิสูจน์

ประเมินและยืนยันว่าไม่มีความเสี่ยงที่จะกลับมากระทำผิดอีกและไม่มีผลบังคับใช้กั
บมาตรา 91-1 ของกฎหมายอาญา

เรือนจำและเรือนจำทหารอาจส่งรายงานการประเมินที่เกี่ยวข้องส่งไปยังอัยการของสำนักงานอัยการของศาลในท้องถิ่นและสำนักงานอัยการของศาลทหารเพื่อขอให้ศาลและศาลทหารสั่งให้เข้าไปในสถานพยาบาลหรือสถานที่ที่กำหนดอื่น ๆ เพื่อรับการรักษาภาคบังคับ.

หลังจากผู้กระทำความผิดได้รับการรักษาทางร่างกายและจิตใจหรือการให้คำปรึกษาการศึกษาตามมาตรา 20

ผ่านการพิสูจน์และการประเมินการป้องกันการกระทำผิดซ้ำยังไม่ได้ผลและไม่ได้บังคับใช้กับมาตรา 91-1 ของกฎหมายอาญา

อัยการของสำนักงานอัยการของศาลในท้องถิ่น

อัยการของสำนักงานอัยการของศาลทหารหรือหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง)

อาจส่งรายงานการประเมินผลที่เกี่ยวข้องและขอให้ศาลหรือศาลทหารสั่งให้เข้าไปในสถานพยาบาลหรือสถานที่ที่กำหนดอื่น ๆ เพื่อรับการรักษาภาคบังคับ

ในช่วงระยะเวลาของการรักษาภาคบังคับในข้อ 2

จนกว่าความเสี่ยงของการกลับซ้ำจะลดลงอย่างมีนัยสำคัญ

ในระยะเวลาการดำเนินการและการประเมินผลอย่างน้อยปีละครั้งว่าจำเป็นต้องหยุดการรักษาหรือไม่

ผู้ที่ได้รับการตรวจพิสูจน์และการประเมินว่าไม่จำเป็นต้องได้รับการรักษาภาคบังคับต่อผู้กระทำความผิด อัยการของสำนักงานอัยการของศาลในท้องถิ่น

อัยการของสำนักงานอัยการของศาลทหารหรือหน่วยงานที่มีอำนาจของเทศบาลหรือเขต (เมือง) อาจร้องขอให้ศาลหรือศาลทหารหยุดการรักษาภาคบังคับ

ผู้กระทำความผิดตามข้อ 2

ได้รับแจ้งให้เข้ารับการรักษาภาคบังคับในวันที่กำหนดแต่ไม่มาตามเวลาจะต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี กักขังทางอาญาหรือปรับไม่เกิน 50,000 ดอลลาร์ได้ทันที

ขั้นตอนการยื่นคำขอในข้อ 1 ข้อ 2 หน่วยงานบังคับใช้ (สถาบัน) สถานที่

ขั้นตอนการดำเนินการ วิธีการ

แหล่งเงินของการรักษาภาคบังคับและขั้นตอนการยื่นขอ วิธีการ

การตรวจพิสูจน์และองค์ประกอบของสภาพประเมินประเมินและพิจารณาเพื่อหยุดการรักษาภาคบังคับในข้อ 3

ซึ่งกำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจตามกฎหมายร่วมกับหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลางและหน่วยงานกลาโหม

มาตรา 23

ผู้กระทำความผิดในมาตรา 221 มาตรา 222 มาตรา 224-1 ข้อ 1 มาตรา 225

มาตรา 226 มาตรา 226-1 วรรค 2 ข้อ 2 มาตรา 332 วรรค 2 มาตรา 334 วรรค 1

ข้อ 2 มาตรา 348 ของกฎหมายอาญาหรือกฎหมายพิเศษอื่น ๆ

ผู้ที่มีสถานการณ้อย่างใดอย่างหนึ่งในข้อ 1 มาตรา 20

ต้องลงทะเบียนและรายงานตัวต่อหน่วยงานตำรวจเพื่อระบุตัวตน โรงเรียน

การทำงาน ทะเบียนรถและการเปลี่ยนแปลงข้อมูลอื่น ๆ

ระยะเวลาการลงทะเบียนเป็นเวลา 7 ปี
กระทำความผิดตามมาตรา 224 ข้อ 2 มาตรา 225 มาตรา 228
ของกฎหมายอาญาหรือเคยกระทำความผิดตามมาตรา 227
ของกฎหมายอาญาและกระทำความผิดซ้ำตามมาตราเดียวกัน
ผู้ที่มีสถานการณ้อย่างใดอย่างหนึ่งในข้อ 1 มาตรา 20
ให้ใช้บังคับตามบทบัญญัติของวรรคก่อน ระยะเวลาการลงทะเบียนเป็น 5 ปี
บทบัญญัติในข้อ 2 ไม่ใช้กับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีในการก่ออาชญากรรม
ผู้กระทำความผิดในข้อ 1 ข้อ 2
จะต้องได้รับการตรวจสอบโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นประจำหรือไม่สม่ำเสมอในระหว่าง
เวลาการลงทะเบียนและข้อมูลจะถูกเปลี่ยนแปลงภายใน 7
วันหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาการลงทะเบียน
เรื่องระหว่างระยะเวลาการลงทะเบียนเพื่อวัตถุประสงค์ในการรักษาผลประโยชน์สา
ธารณะและความมั่นคงทางสังคมอาจได้รับการตรวจสอบโดยบุคลากรเฉพาะในช่วง
เวลาการลงทะเบียน
การลงทะเบียน การแจ้งการมา เวลา จำนวนครั้ง
ขั้นตอนการตรวจสอบตลอดจนขอบเขตและเนื้อหาของรายการที่จะตรวจสอบในว
รรคก่อน หน่วยงานบังคับใช้ คุณสมบัติ เงื่อนไข
ขั้นตอนการตรวจสอบและมาตรการอื่น ๆ
ที่จะต้องปฏิบัติตามให้กำหนดโดยหน่วยงานตำรวจส่วนกลาง
มาตรา 23-1
หากจำเลยหรือผู้กระทำความผิดระบุว่ามีความผิดตามข้อ 2 มาตรา 21
ที่หลบหนีที่ได้รับคำสั่งประกาศล่า
หน่วยงานตำรวจที่รับผิดชอบอาจเผยแพร่ข้อมูลประจำตัวของเขาในหนังสือพิมพ์ห
รีอประกาศด้วยวิธีการอื่น เมื่อถูกควบคุมตัว
จับกุมหรือเมื่อเสียชีวิตหรือเห็นว่าไม่จำเป็น
หน่วยงานตำรวจที่รับผิดชอบจะหยุดประกาศทันที
บทบัญญัติในข้อก่อนหน้าจะไม่ใช้กับผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีในขณะก่ออาชญากรรม
มาตรา 24
หลักเกณฑ์ การบังคับใช้กฎหมายนี้ให้กำหนดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจส่วนกลาง
มาตรา 25
กฎหมายนี้จะบังคับใช้ 6 เดือนหลังจากการประกาศใช้
บทบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2552
ของกฎหมายนี้ให้ดำเนินการตั้งแต่วันที่ 23 พฤศจิกายน 2552
บทบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2554 ของกฎหมายนี้
ให้ดำเนินการตั้งแต่วันที่ 01 มกราคม 2555
แล้ว
บทบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมเมื่อวันที่ 08 ธันวาคม 2558 ของกฎหมายนี้
ยกเว้นมาตรา 15-1 จะดำเนินการเมื่อวันที่ 01 มกราคม 2560

จะดำเนินการในวันที่ประกาศใช้